

Νέα Σκηνή : «Τὰ Νέα Παναθήναια τοῦ 1911», ἐπιθεώρησις εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Χ. Ἀννίνου καὶ Γ. Τσοκοπούλου.

ΤΑ «Νέα Παναθήναια τοῦ 1910» ἀπέθανον! Ζήτησαν τὰ «Νέα Παναθήναια τοῦ 1911»! Ἡ Παναθηναϊκὴ Δυναστεία δὲν ἐκλείπει οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν βεβαίως ἀκόμη δὲν θὰ ἐκλείψῃ, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκλεκτότερος ἀθηναϊκὸς κόσμος σύρεται ἀκαταμαχῆτως πρὸς τὰ λεπτότατα ἀκροάματα καὶ θεάματα τῆς Ἀλυσσίδας, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σκηνὴ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐπιθεωρήσεων κατέχεται ἀπὸ μίαν μόνον φιλοδοξίαν, — πῶς νὰ τὰ ὑπερβάλῃ. Ἰδίως ἐφ' ὅσον τὰ μουσικώτατα ᾄσματα τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων ἐντροφοῦν τόσον ἡδονικῶς εἰς ἄσματα ἀπὸ φωνὰς παραφώνους καὶ ἐφ' ὅσον ἀντέχουν καὶ βεβαίως θ' ἀντέχουν εἰς τὴν μουσικὴν Scie, ὁποῖα εἶνε τὸ ὡσὰν ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος κληρονομικὸν στίγμα τῆς Παναθηναϊκῆς Δυναστείας, ὃ διὰ μυριοστὴν φορὰν ἐπαναλαμβανόμενος ἦχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξαγγέλλονται τὰ περίφημα τετραστίχα τῶν «Παναθηναίων»!

Τοῦλάχιστον τὸ μετὰ ἱκανῆς φειδοῦς ἐγκατεσπαρμένον εἰς τὴν ἐφειτεινὴν ἐπιθεώρησιν τῆς Νέας Σκηνῆς πνεῦμα, ἂν δὲν εἶνε ἐκ τῶν πλέον σπινθηροβόλων, εἶνε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἀνωδυνωτέρων, τῶν μὴ πληγωνόντων, καὶ κάποια σχετικὴ ὅλως ἀβρὰ εὐπρέπεια, — ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸν ἀπαίσιον τύπον τοῦ ὄργανωτοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου τοῦ στρατοῦ, τὸν ἥκιστα βεβαίως λεπτὸν τύπον τοῦ κουρασμένου ἀξιωματικοῦ καὶ μερικὰς ἔστω καὶ ἀπλῶς ὑπονοουμένας ἀρκετὰ κακεμφάτους ὁμοιοκαταληξίας, — διέπει ὅλας του τὰς ἄλλας εἰκόνας.

Ἐπῆρχεν ἐποχὴ εἰς τὴν πόλιν μας κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐρίσκετο ποτὲ ὁ ἀστυνομικὸς φρουρὸς ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ εὐρίσκεται. Ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἀφότου διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας εἶνε ὁ κ. Ζυμβρακάκης, παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτί· οἱ περισσότεροι περὶ τούτου πεπεισμένοι θὰ εἶνε οἱ θεαταὶ τῶν «Παναθηναίων». Ἐν αὐτοῖς πανταχοῦ παρῶν εἶνε ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ μάλιστα ὁ αὐτὸς ἐνωμοτάρχης — τὸν ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ Ζάππειον καί, ἂν πιστεύσωμεν ἐν τοῦ ἄσματος, καὶ εἰς τὸν Ἐλαίωνα. Αὐτὸς καὶ ὁ ἐπαρχιώτης φουστανελάς Βασίλης Τραχανᾶς (Λεπενιώτης καὶ Φιλιππίδης), ἰδοὺ οἱ κύριοι ἄξονες περὶ τοὺς ὁποίους στρέφονται ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐμφανίσεις, αἱ Βιενναῖαι Φοιτήτριαι, οἱ γαλλομαθεῖς Εὐζῶνοι, αἱ σαλβα-

ροφόροι Ἀτθίδες, τὸ πεισιθάνατον παιδικὸν ζεῦγος,
καὶ τὰ κακότεχνα Ἀνθεστήρια, ἡ Ἀρσακεία ἢ φεύ-
γουσα τὸ ἔτοιμόρροπον κτίριον τοῦ Ἀρσακείου καὶ ὁ
Κρουάνθης, καὶ ἡ Ψυλλοδαμάστρια μὲ τοὺς ψύλλους
της καὶ ἡ Ρέα μὲ τὸν Σαμάραν της — μᾶς ἔφεραν μίαν
ὄπην καὶ τήνε λένε Ρέα, ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ
τὴν οὐρὰ μακρὰ —, καὶ ἡ κυρία Φύρστ ὡς Ἐθνικὸν
Πανεπιστήμιον καὶ ἡ τόση δὲ Δ^{ις} Καντιώτου εἰς ἀνα-
τέλλων ἀστὴρ ἐπιθεωρήσεως ὡς Δομπόλειον, καὶ ἡ
κυρία Μηλιάδου ὡς ὀρδινάντσα τοῦ Ἐντοῦ, καὶ ἡ
κυρία Νίκα ὡς Ζαζὰ καὶ Ζαμπέτα καὶ Πεταλοῦδα καὶ
Ἀπάχαινα καὶ ἡ τόσον εὔτονος καὶ σφριγηλὴ καὶ
σεισμόληπτος καὶ ὅλως σοκολατένια κυρία Ζ. Παρα-
σχευοπούλου ὡς Ἀραπίνα, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ
ἤρχισε νὰ φθονῇ ἢ ἀληθινὴ Ἀραπίνα τῆς Ἀλυσσίδας!